

Un gest del mestre Casals. --
L'illustre mestre Pau Casals, fent-se càrrec de la solemnitat extraordinària que, per a Barcelona, representa l'actuació de l'insigne violinista Fritz Kreisler, s'ha dignat accedir a la demanda de l'«Associació de Música da Camera», de dirigir l'orquestra que secundarà Kreisler en la interpretació de les obres per a violí i orquestra que figuren en el concert Kreisler. únic a Barcelona, del dia 24.

Si l'actuació d'aquest genial concertista constitueix a tot el món un esdeveniment de màxima importància, el fet de tenir al seu costat una altra insigne personalitat, com el mestre Pau Casals, per a crear, conjuntament, la major part del programa, representa un fet memorable que fixa, a través dels anys, tota una època.

L'esdeveniment de demà al Palau

L'Instant

23 MAR. 1936

FRITZ KREISLER A "MUSICA DA CAMERA"

Data a assenyalar amb pedra blanca, la de demà, per a la Barcelona musical. Què passa? Només això: Toca Kreisler i dirigeix l'orquestra Pau Casals. No cal dir res més. Tothom sap que difícilment podria superar-se un anunci així. Kreisler, l'artista legendari, secundat per Pau Casals, artista de la mateixa categoria. Si ara existís algú que hagués sentit Paganini o Liszt diria amb emoció: «Haguéssiu sentit Liszt». Els qui assisteixin al concert de demà, podran dir: «Si haguéssiu sentit Kreisler amb Pau Casals a l'orquestra!» Els benau-

Fritz Kreisler

rats mortals que podran dir això seran els socis de l'Associació de Música da Camera, per als quals, en exclusiva, es fa la festa. Festa grossa certament, com ben poques més puguin haver-hi.

Fritz Kreisler, el més cèlebre dels violinistes actuals, és fill de Viena. El seu pare era un dels metges més eminents d'aquella capital, i fervent devot de la música. Acudien a casa seva les més grans personalitats del món de la ciència i les arts. En aquest ambient d'intensa cultura, Fritz Kreisler començà a sentir la seva vocació per l'art musical.

El doctor Kreisler obligà el seu fill a seguir simultàniament els seus estudis científics i musicals. El jove estudiant va ingressar a la classe del professor Massart, del Conservatori de París, i obtingué, als dos anys de treball, la màxima recompensa.

No abandona, però, la carrera de metge, que cursa brillantment, i pren el doctorat a Viena, després del qual dubta llargament entre les dues carreres. Finalment, malgrat les resistències de la seva família, es decideix per la música, en la qual de seguida la seva personalitat apareix com un cas inaudit.

Puresa de so, força i noblesa en l'estil; i, per damunt de tot, un especialíssim ritme personal, aviat qualificat de «ritme a la Kreisler», varen fer que, des de les seves primeres aparicions en públic, seduís les multituds i el seu nom quedés consagrat amb les màximes honors.

Contar la seva vida d'artista, requeriria un volum, les pàgines del qual semblarien una llegenda meravellosa. Els magnats més poderosos, els artistes de més fama, les personalitats més eminents de tot arreu, es disputen la seva amistat i l'honor d'homenatjar-lo; ell, però, sempre ha estat un home senzill que ha viscut especialment pel seu art.

Kreisler és un recercador, un bibliòfil apassionat. En el curs dels seus viatges pel món, regira les biblioteques i cuida de donar a conèixer, juntament amb obres originals (com els seus sempre aplaudits «Tamborí xinès», «Caprici vienès», diverses cadències per rals concerts de Beethoven, Brahms, etc.), veritables meravelles musicals de segles enrera, i forma un repertori que havia de popularitzar-se ràpidament. encara que sigui Kreisler el creador inimitable d'aquestes obres.

Com pogué dir-se en vida de Paganini, Liszt, Ysaye, i altres figures legendàries, Kreisler té ja ara, quan encara podem tenir la sort de sentir-lo, inscrit el seu nom als annals de la immortalitat.

L'Associació de Música da Camera, que és qui féu conèixer a Barcelona aquest genial artista, cal ésser felicitada av i novament per aquesta gran solennitat.

G. A. S

5447/21

U.H.
23. MAR. 1936

Fritz Kreisler; l'home i l'obra

Pocs concertistes avui dia tan apassionats com aquest gran virtuós del violí que «Música da Camera» porta novament a Barcelona i que demà els afiliats a aquesta entitat podran escoltar al Palau.

Kriesler, a més de gran concertista, és un recercador d'arxius i biblioteques musicals en les quals ha fet veritables descobertes, i posseeix també una vasta cultura general.

Fill d'un eminent metge vienès, cursà aquesta carrera que abandonà per dedicar-se exclusivament al conreu de la música, en qualitat de concertista, fent-se ben aviat el seu nom gloriós i popular arreu del món, popularitat cada vegada major, gràcies als enregistraments fonogràfics de les seves magnífiques interpretacions.

Fritz Kreisler ha viscut també els horrors de la guerra gran, que el sorprengué a Suïssa, i d'on sortí tot seguit cap a la seva pàtria i lluità heroicament a la mateixa línia de foc. Fou ferit greument.

Algú ha remarcat el seu tarannà noble i modest, que tantes simpaties s'ha guanyat. Entre nosaltres gaudeix de grans admiradors, i hom el conceptua com un dels intèrprets actuals més fidels i seriosos de les obres dels grans mestres.

11

11

Associació Música Camera

Diumenge i dimarts
vinents: Per primera
vegada a Barcelona

FRITZ KREISLER

Exclusivament per als
socs.

DUES NOTES IMPORTANTES

Primera: Repetim que és inútil demanar invitacions complementaries. No n'hi ha ni una de disponible.

Segona: En entrar al concert, es necessari que cadascú porti la seva invitació a la mà, i no que s'acumulin diverses invitacions en una sola persona, cosa que dificulta la tasca de comprovació, que serà molt minuciosa, dels porters, i representa una molestia per als demés concurrents.

13/5/45

VI
12/3

11 - Fixada data 24

12 = Una gest del mestre P. Casals

13 = Sonnes Beethoven. P. Bach

14 =

~~15~~

16 = Lolo 2ª part. Pinnate

17 = Coda vegada Barcelona, sempre AME

18 = B. B. K. C.

19 = Només assis. Bancada inscripció

20 = Capris concert a Barcelona

21 = ~~D'una manera a l'altre~~
~~D'una arribada~~. Després arrib
una alteració d'ordre
en el programa K

~~22~~

23 = Programa

24 =

Dimarts, 24, PALAU DE LA MUSICA CATALANA
Unic concert del genial

FRITZ KREISLER

Orquestra dirigida per l'il·lustre mestre

PAU CASALS

Exclusivament per als socis. Local social: Via
Laietana, 46. 5.º. 3.ª Tel. 17798. ADVERTIMENT:
Es inútil sol·licitar invitacions complementa-
ries. La J. D. té acordat no concedir-ne cap.

**Associació Música
da Camera** *U.H.*

DEMA, dimarts, UNIC CONCERT

FRITZ KREISLER

ORQUESTRA dirigida per l'il·lustre
mestre

PAU CASALS

A. VILALTA, piano. Exclusivament
per als socis de «Música da Ca-
mera». Local social, Via Laietana,
46, cinquè, tercera. Tel. 17798. Ad-
vertiment: Preguem abstenir-se de
sol·licitar invitacions. La J. D. té
acordat no concedir-ne cap.

Associació Música Camera

DEMA dimarts: Unic concert

FRITZ KREISLER

ORQUESTRA dirigida per l'il·lustre
mestre

PAU CASALS

A. VILALTA piano. Exclusivament per als
socis de «Música da Camera». Local so-
cial, Via Laietana, 46. 5.º. 3.ª. Tel. 17798.
Advertiment: Preguem d'abstenir-se de
sol·licitar invitacions. La J. D. té acor-
dat no concedir-ne cap.

**ASSOCIACIO DE
MUSICA «DA CAMERA»**

Demà, dimarts: UNIC CONCERT

FRITZ KREISLER

ORQUESTRA dirigida per l'il·lustre mestre

PAU CASALS

A. VILALTA, piano. Exclusivament per als socis
de «Música da Camera». Local social: Via Laieta-
na, 46, cinquè, tercera. Telèfon 17798. ADVERTI-
MENT: Preguem d'abstenir-se de sol·licitar invita-
cions. La J. D. té acordat no concedir-ne cap.

Kreisler

El Noticiero	- dia 26
La Ven	- dia 26
La Noche	- dia 26
La Publicitat	- dia 26
La Vanguardia	- dia 26
Diario Barcelona	- dia 26
Las Noticias	- dia 26
El Diluvio	- dia 26
El Dia Gráfico	- dia 27
Correo Catalan	- dia 25
Renovación	- dia 26
Ultima Hora	- dia 26
Matt	- dia 26
La Humanitat	- dia 26
Diario Comercio	- dia 26
L'Instant	- dia 25 amb notes jointes.
Rancho	- dia 26

triomfar del temptador; un salm, però, ens reconforta, la visió de la nostra vida, amb l'esperança i encoratjament de Déu; el mètode ascètic de l'Església és suau, amb alenada forta, per tal que no caminem tristos ni encongits.

El dilluns de la primera setmana hi ha la lliçó dels catecúmens, amb la visió del Bon Pastor guardant les ovelles, la visió d'Ezequiel, explicant el que serà el Judici final. Continua la visió del profeta, en el dimarts, i impressionà en tal dia la imatge violenta del Crist traient als mercaders del Temple, símbol de la sinceritat en la vida del cristià.

En el dimecres de tèmpestos la lliçó és més exigent, amb la invitació a la penitència del Crist, que ens ensenya com hem de tenir no solament ardiment, sinó daler de seguir-lo.

La missa del dijous és un gran encoratjament per als penitents; l'Evangeli ens diu com la fe ho pot tot i veiem Jesús tendrissim encara que de primer semblà dur. El divendres, Jesús no ve a predicar, sinó a salvar: el Miracle de la piscina; els penitents havien de sortir encoratjats, sabent que trobarien qui els revifarà i curarà.

El dissabte és talment un tast de Pasqua. Les paraules de Sant Pau, que fan companyia a les de Sant Pere al Tabor: feu el bé i estigueu sempre alegres, no us torbeu.

Finalitzà el conferenciant parlant-nos del segon diumenge de Quaresma, amb l'Evangeli que ens explica la Transfiguració del Senyor aquelles paraules: aquest és el meu fill ben amat, escolteu-lo, seguïu-lo.

Ell ens mostra el que ens espera si seguim la vida cristiana; i abans d'entrar en el gran misteri de la creu, ensenya als seus deixebles predilectes la visió de la glòria; i els diu que callin fins després. La força del combat es troba en la Passió.

Musicals

Fritz Kreisler a l'Associació de Música da camera

Dimarts se celebrà el concert organitzat per A. de M. da C. encarregat a Fritz Kreisler. Aquest violinista interpretà, entre altres obres, el «Concerto» de Beethoven i el «Concerto en mi major» de Bach, acompanyat per una orquestra sota la direcció de Pau Casals.

Ens sembla que ja hem fet la ressenya del concert, Kreisler, l'artista de la suprema elegància i de la suprema tècnica, ha tocat dues obres insuperables, amb la

col·laboració d'un Pau Casals que ha portat l'orquestra amb la més fina intel·ligència! No ens hem pas d'admirar que el conjunt resultés de la més exquisida elevació. Doncs, no en parlem més.

Afegim, que Kreisler interpretà encara, amb una energia impròpia d'un que ja no és cap jove, «Preludi i Allegro» de Pugnani, amb una suprema delicadesa, «Cançó Lluís XIII i «Pavana» de Couperin, amb exquisit humorisme. «Pièce en forme de Habanera», de Ravel, d'una faiso com no havíem sentit mai ni creiem igualable la graciosa pàgina de Debussy «La fille aux cheveux de lin», i encara més, tres Capritxos de Paganini intervinguts pel mateix executant. No es pot demanar més perfecció ni més elegància en la manera d'exposar aqueixes melodies banals i aqueixos contrastos sonors que llur autor, tot i la seva fama no devia pas interpretar d'una manera més acabada. El passatge d'harmonics amb què acaba el «Capritx en la menor», meravella d'habilitat i de gràcia, sollevà aquell entusiasme que els reporters ingenus i també els sorns solen qualificar d'indescrïtable. Kreisler hi correspongué interpretant la «Jota» de Falla.

Alexandre Vilalta acompanyà el famós violinista vienès amb aquella discreció pròpia del cas.

OBERON

CONCERTS A «OASIS»

Les Galeries d'Art «Oasis», Canuda, 4, han organitzat quatre sessions de cançons de diferent època, les quals tindran lloc a la sala destinada a cafè-bar de les mateixes Galeries.

Aquestes quatre sessions tindran lloc els dies 27 i 31 d'aquest mes, i 3 i 7 d'abril vinent, a dos quarts d'onze de la nit.

Les cançons aniran a càrrec de notables artistes especialitzades en el difícil art de la cançó.

JOAN ALOS, VIOLINISTA, ALS «CONCERTS VESPERTINS»

Avui dijous, a un quart de vuit del vespre, se celebrà a la Sala Ribas, el segon dels «Concerts Vespertins», de la sèrie de primavera.

El jove i notabilíssim violinista Joan Alós, acompanyat al piano per Carme Alós, és l'encarregat de l'execució del programa. Tocarà obres de gran dificultat com l'«Allegro del Concert en re», de Paganini, i el «Zapateado», de Sarasate, i també obres de gran expressió com «La noia dels cabells de llis», de Debussy i «L'himne al sol», de Rimsky-Korsakow. El concert començarà amb una sonata de Corelli.

La gran facultat d'aquest jove violinista i l'èxit obtingut en les seves actuacions a la nostra ciutat, fan que hi hagi veritable interès per al concert d'avui.

26. MAR. 1936

El mateix

DE MUSICA

Fritz Kreisler

De magna solemnidad artística cabe calificar la última sesión de la Asociación de Música de Cámara, a cargo del gran violinista Fritz Kreisler.

Interpretó el insigne músico acompañado de la orquesta el concierto en re, de Beethoven, y el en mi mayor, de Bach, y, con acompañamiento de piano, obras de Pugnani, Couperin, Ravel, Debussy y Paganini.

La actuación de Kreisler fué en todas las obras admirable, en perfección técnica, en pureza de estilo, en expresión, en todo en fin.

Kreisler, que es uno de los más geniales artistas de nuestra época, obtuvo delirantes ovaciones y merecidas.

Dirigió la orquesta con su habitual dominio el ilustre Pablo Casals y la parte de piano acompañante estuvo confiada al notabilísimo artista Alejandro Vilalta, el cual realizó muy bien su cometido artístico.

Recitales

En las Galerías de Arte, Casino

5447/53

Noticias

26. MAR 1936

MUSICALES

SALA RIBAS

Ante numerosísima concurrencia celebróse la VIII audición de los Concerts Vespertins, encomendada a la Orquesta Femenina de Barcelona, que dirige la profesora Isabel de la Calle.

Escuchamos Serenata en sol de Mozart, Petit Ballet, Marcha, Canción de Caza, Musette, Minuet, Andante, Allegretto y Alegro, de Haendel, y Serenata y Alegro giososo, de Mendelssohn, he aquí un programa interesante y de buen gusto en el que la Orquesta Femenina y su directora pusieron de manifiesto una vez más sus cualidades que con justeza son estimadas por su justo valor.

ASOCIACION DE MUSICA DE CAMARA DE BARCELONA

Nuevamente esta Asociación musical nos ha hecho gozar de las primicias del arte del genial violinista Fritz Kreisler, el cual por tercera vez visita nuestra ciudad, por encargo de la misma entidad. Colaboró con él la Orquesta Pau Casals, bajo la dirección de su maestro, Pau Casals, el cual quiso honrar tan memorable acto dirigiendo personalmente la orquesta; también el pianista Alejandro Vilalta, con su buen gusto habitual contribuyó al realce del concierto.

Aun cuando hemos hablado ya de Fritz Kreisler en diversas ocasiones, no es posible para aquel que tenga sentimientos artísticos, resistirse a decir unas frases a tal eminente artista, maestro consumado, de un estilo depurado y plúreo, toca o mejor dicho canta con un sonido potente, bien vibrado y dulce, que, junto con su temperamento de artista que dice con una expresión pocas veces igualada, cautiva el auditorio en las frases melódicas y le eleva a unas regiones del arte que podrían llamarse celestiales. En los pasajes de ejecución, Kreisler es el maestro inteligente y de talento, que domina con una perfección admirable los pasajes más difíciles. Quien no recuerda los armónicos del Tercer capricho de Paganini-Kreisler, logrando el artista la perfección máxima de estas grandes dificultades; en fin, todo el programa, tanto el Concierto de Beethoven como el de Bach, así como en las piezas que formaban la segunda parte, Kreisler estuvo felicísimo, escuchando ruidosas ovaciones y ejecutando fuera de programa la bonita jota de Falla.

Diremos que la sala del Palau de la Música era muy insuficiente para contener el público filarmónico, que deseaba volver a escuchar a este eminente artista, que con justicia se le puede llamar mago del violín.

ACTUALIDAD MUSICAL

FRITZ KREISLER EN LA ASOCIACIÓN DE MÚSICA "DA CAMERA"

El gran violinista Fritz Kreisler dió anteanoche para los afiliados a la Asociación de Música "Da Camera" un concierto que, como era de esperar, dada la personalidad del concertista, llamó poderosamente la atención. Si ya es de siempre que en los conciertos de la A. de M. "Da Camera" se registren grandes llenos, esta vez fué extraordinaria la concurrencia. El programa ofrecía mucho interés y particularmente en las partes primera y tercera en las que, respectivamente figuraban el hermosísimo Concierto en re para violín y orquesta, de Beethoven, y otro de Bach, también para violín y orquesta.

En la parte segunda, Kreisler tocó varias de sus célebres composiciones, y también de Debussy y Ravel, cerrando esta parte "Tres caprichos", de Paganini-Kreisler. En estos tres "Caprichos" hallanse acumuladas todas las dificultades que para el violín puedan imaginarse. En este aspecto de "virtuosismo", pues no tienen otro valor estas obras, Kreisler realizó verdaderas maravillas de ejecución.

En las composiciones citadas anteriormente el artista de exquisita gracia interpretativa, de ritmo lleno de vida y de sonido bellísimo brilló, como siempre, en todas ellas.

Los importantes Conciertos de Bach y Beethoven, cuya parte orquestal dirigió intensamente el maestro Pablo Casals, fueron interpretados por Kreisler de manera soberbia. En estas interpretaciones ya no fué el "virtuoso" ni el artista de fina sensibilidad, sino el músico que sabe profundizar con toda el alma en las grandes creaciones de los genios. Destaquemos de estas dos obras el maravilloso Andante del concierto de Bach, fragmento que predice ya todo el romanticismo.

Acompañó al artista en la segunda parte el pianista Alejandro Vilalta que cumplió con gran acierto su labor.

Kreisler fué ovacionadísimo. Amplió el programa con varias otras obras.—A. M.

26. MAR. 1936

Asociación de Música de Cámara

Fritz Kreisler. — Hay que rendir un tributo de reconocimiento a los directivos de Música de Cámara, por la selección de sus conciertos, y, especialmente, por hacernos oír el más grande de los violinistas contemporáneos, Fritz Kreisler, este artista admirable.

Cierto que no era la vez primera que Música nos presentaba a este magno artista, pero no importa, siempre es un acontecimiento poder escuchar las cálidas frases que el gran Kreisler hace brotar de su violín.

Un programa excelente con el "Concierto" de Beethoven, dicho estupendamente.

Una serie de páginas exquisitas, interpretadas a la maravilla, como Kreisler sabe, y que levantaban tempestades de aplausos.

Finalmente, dió el "Concierto", de Bach, que resultó una maravilla.

La orquesta, dirigida por el maestro Casals, perfectísima, y Alejandro Vilalta, al piano, fué el espléndido colaborador de siempre.

La sala atestada y el público más que satisfecho de la espléndida velada.

Sociedades

ALARD

5497/56

26. MAR. 1936

Carnet musical

Associació de música da Camera

FRITZ KREISLER

violinista

ORQUESTRA P. CASALS

Mtre. Pau Casals

L'últim concert de l'"Associació de Música da Camera" anà a càrrec d'un dels artistes de més prestigi del món. El violinista Fritz Kreisler, acompanyat en la primera i tercera part del programa per la nostra orquestra Pau Casals, sota la direcció del seu illustre mestre Pau Casals.

Tot quant podríem dir de l'art meravellós de Fritz Kreisler, ens semblaria pàl·lid davant de la realitat. Kreisler al nostre concepte és el violinista més complet del món. El seu prestigi d'interpret genial no l'hem pas de descobrir ara. El seu so meravellós, les seves interpretacions en tots els aspectes modèlics, la seva tècnica, la seva dicció, el seu fraseig puríssim, tot, en fi, és de l'artista privilegiat, de l'interpret que ha assolit la categoria d'únic.

El seu darrer concert a Barcelona ha estat un èxit formidable. El concert de Beethoven, a la primera part, i el de Bach, a la tercera, foren interpretats per Kreisler d'una manera inoblidable. Tot fou art pur en el seu més elevat concepte. No cal dir res més, sinó que des del començament del concert de Beethoven fins a finalitzar el de Bach, tot fou interpretat de la manera més perfecta i sublim que hom pugui imaginar.

Volem citar aquell ent del concert de Bach, interpretat amb una austeritat fortament impressionant.

En la segona part, Kreisler interpretà en joell d'obretes, algunes seves, i les altres transcrites per ell a bastament conegudes, d'una manera magistral, ni el més petit detall de mal gust, ni la més petita concessió, que tant sovintegen en segons quins concertistes; tot fou interpretat amb una gràcia alada, meravellosa.

En aquesta segona part fou acompanyat correctíssimament al piano pel mestre Alexandre Vilalta.

En la primera i tercera part, Kreisler tingué un col·laborador de tan alta categoria com és el mestre Pau Casals, que al davant de la seva orquestra fou tothora un digníssim col·laborador de l'illustre concertista.

L'orquestra Pau Casals, com sempre, magnífica.

Un ple a vessar i un gran entusiasme durant tot el concert.

Aquest magnífic concert tan sols tingué un punt negre. Si bé ja s'ha avençat bastant en aconseguir que el públic de la música da Camera calli, no s'ha assolit el mateix respecte a què el públic tingui el bon gust i la delicadesa d'entrar a la sala de concerts i no donar lloc a fer esperar artistes del prestigi de Kreisler i Casals. Aquesta manera de procedir no diu res a favor del prestigi de la nostra ciutat.

JOAQUIM SALVAT

Asociación de Música de Cámara

FRITZ KREISLER

Hablar de Kreisler es hablar de su arte etéreo, sublime; es hablar de ovaciones frenéticas, delirantes. Arte y ovaciones que llenaron anteanoche la sala del «Palau», donde los socios de la Asociación de Música de Cámara se habían congregado, en número tan crecido, que ni el más pequeño rincón quedó desocupado, para escuchar al célebre violinista vienés.

El triunfo de Fritz Kreisler fué, como en las otras pocas veces que había venido a Barcelona, rotundo, fragoroso, lo cual significa que el artista respondió plenamente a la viva expectación que existía por oírle de nuevo.

Dueño de una mano izquierda infalible y de un arco no menos seguro y preciso, Kreisler ennoblece su virtuosismo con la inefable calidad del sonido, la sencillez y dignidad de su estilo y la expresión que da a cuanto toca. La delicadeza no excluye el calor, y la gracia alterna en él con la amplitud.

Aunque Kreisler no dejó de incluir en el programa páginas aptas para poner de relieve sus excepcionales dotes de instrumentista—unas transcripciones propias de «Preludio» y «Allegro», de Pugnani; «Canción Luis XIII» y «Pavana», de Couperin, y «Tres caprichos», de Paganini, al lado de la «Habanera», de Ravel, y «La muchacha de los cabellos de lino», de Debussy—, puso también su arte soberano al servicio de la música pura y transcendental, como el «Concierto en re», de Beethoven, y el «Concierto en mi mayor», de Bach, para violín y orquesta. Aquí, con el técnico realmente asombroso, se fundió el artista de exquisita sensibilidad y de una profunda espiritualidad interpretativa.

Las demostraciones de admiración hacia el violinista insigne fueron verdaderamente emocionantes. Kreisler hubo de saludar infinidad de veces, y ante la insistencia y calor de los aplausos, tocó fuera de programa, después de la segunda parte, la «Jota», de Falla.

Como prueba de adhesión a Kreisler, el ilustre Pablo Casals se puso al frente de su orquesta, magnífica colaboradora del violinista en los «conciertos» de Beethoven y Bach. Casals y los profesores por él dirigidos con el talento, la pericia y la musicalidad que le son peculiares, fueron también largamente aplaudidos por el auditorio, que igualmente significó a Alejandro Vilalta, ponderado y eficazísimo acompañante pianístico, cuánto y cómo había apreciado la maestría de su labor.

U. F. ZANNI

5447/58

26 MAR. 1936

Publicitat
26. MAR. 1936

MÚSICA

Pàg 9

ELS CONCERTS

Fritz Kreisler i Pau Casals a l'Associació de Música "da Camera" - Antoni Sala, violoncel·lista, a l'Associació Obrera de Concerts

A l'Associació de Música "Da Camera" devem el goig d'haver pogut escoltar diverses vegades aquí el gran violinista Fritz Kreisler. Hom recorda bé la impressió que causà la presentació d'aquest artista alguns anys ençà i l'expectació desvetllada per la seva segona visita, i es comprèn, per tant, que el concert d'abans d'ahir fos esperat com un excepcional esdeveniment. Un al·licient especialíssim acaba de donar aquest tò a la vetllada: el mestre Pau Casals s'havia encarregat de dirigir l'orquestra i d'interpretar amb Fritz Kreisler el "Concerto" "en re" de Beethoven i el de J. S. Bach en "mi major". Certament, hom no pot imaginar, per als més refinats amants de la música, un atractiu més poderós i de més alta jerarquia que l'acoplament d'aquests dos noms gloriosos en el programa d'un concert. I hem de considerar-nos com especialment afavorits per la sort tots els qui assistirem a la memorable sessió d'abans-d'ahir, ja que ben rares vegades és possible de lliurar-se a la més intensa emoció musical en la proporció que ens brindaren aquests dos elegits.

Els comentaris són realment sobers en aquesta ocasió. Ningú que hagi viscut aquelles hores incomparables no podrà oblidar-les mai; i els qui no hagin presenciat el miracle no sabrien imaginar-lo tanmateix ni a través de les més ardents descripcions. ¿Com explicar les qualitats d'aquest art de Kreisler que en el seu harmònic conjunt i en cadascun dels seus aspectes ultrapassa tot el que estem habituats a admirar? I ¿com descriure la interpretació que escoltàrem del "Concerto" de Beethoven, que podem dir que ens revelà encara aquesta vegada bel·leses mai sospitades? Kreisler creiem que superà amb la seva tasca en aquesta execució totes les que li coneixem; es mostrà tothora insuperablement inspirat, i això esdevingué sens dubte perquè enmig de l'orquestra conduïda per Pau Casals es trobà en l'ambient més apte i estimulant. El mestre Casals arribà a inmaterialitzar pròpiament el conjunt d'instruments, obtenint matisos d'expressió i sonoritats d'un increïble refinament, dins la més noble i severa austeritat d'estil.

Després d'aquesta audició, salia en veritat una distensió, i per això fou

oportunitatíssima l'execució d'un enfilall de peces més lleugeres, que Kreisler, admirablement secundat pel nostre pianista Alexandre Vilalta, digué amb la seva gràcia tan personal i suggestiva, meravellant-nos també amb el prodigi de la seva tècnica, posada sobretot a contribució en els "Tres capítols", de Paganini, que cloïen la part.

La sessió acabà magníficament amb el "Concerto" en "mi major", de J. S. Bach, que tornà a commoure íntimament tot l'auditori.

No cal dir que l'èxit d'aquesta sessió, del qual pot estar orgullosa l'Associació de Música "da Camera", fou extraordinari i que les ovacions ressonaren interminablement a la Sala durant tota la vetllada.

L'Associació Obrera de Concerts confia amb el més bon cert la seva cinquena sessió de música de cambra d'aquest curs al violoncel·lista Antoni Sala, que, acompanyat pel pianista Pere Vallribera, donà un intessantíssim recital.

Antoni Sala és un dels nostres més eminents concertistes, que arreu és admirat avui després d'haver guanyat brillantment el més sòlid prestigi. El seu art és complet, art de la millor qualitat, en el qual tot s'equilibra de manera meravellosa: la tècnica poderosa i refinada, l'emotivitat i puresa del so, les facultats d'interpretar servides per un temperament privilegiat.

El programa de la sessió fou esplèndid i extraordinàriament substancios: hi figuraven tres sonates, de Forpura, Beethoven i Brahms, i una bella selecció de composicions de Bach, Boccherini, Granados, Albéniz i Popper, i totes aquestes obres obtingueren una magistral interpretació que provocà continuament el més viu entusiasme del públic.

Digna de tot elogi, sobretot en l'execució de les sonates de Beethoven o de Brahms, fou també la tasca de Pere Vallribera, que una vegada més acredità les seves excel·lents qualitats. Ambdós artistes foren repetidament ovacionats per l'auditori de l'Obrera, ben sensible als mèrits dels concertistes i a la vàlua de les obres executades.

B. S.

5442/59

LA MÚSICA

Palau de Belles Arts: Orquestra Municipal d'Instrumentes de Vent — Palau de la Música Catalana: Fritz Kreisler a l'Associació de Música «Da Camera» — Antoni Sala i Pere Vallribera a l'Associació Obrera de Concerts

Un gros públic emplenà, com sempre, el Palau de Belles Arts en el darrer Concert Simfònic de la nostra Orquestra Municipal d'Instrumentes de Vent, la qual fou dirigida pel seu sots-director mestre Ricard Lamote de Grignon.

En les dues obres de Mendelssohn, obertura de «La Gruta de Fingals» i «Nocturn i Scherzo» del «Somni d'una nit d'estiu», ambdues transcrites pel mateix Joan Lamote de Grignon, la nostra corporació artística municipal i amb ella els solistes senyors Bonell, trompa i Gratacós flauta, assoliren amb el sots-director de l'orquestra, un veritable triomf que es ratificà d'una manera contundent en el preludi i mort de «Tristany i Isolda», de Wagner, aquesta arreglada pel professor senyor Oliva.

A la segona part, Ricard Lamote de Grignon, que ja havia tingut l'avinentesa de destacar les seves indiscutibles dotes de perfecte director,

tingué ample marge per a palesar el seu absolut domini de l'orquestra i alta comprensió de l'obra, en el soberg poema simfònic de Ricard Strauss «Don Joan», transcrit magistralment pel director de la «Banda» i més tard en les «Danses fantàstiques» de Turina i en el recalcitrant «Bolero» de Ravel, que encara resulta més fantàstic per la seva força rítmica preponderant. Aquest «Bolero», traspasat a l'instrument de vent pel mestre Dupont, tingué, com sempre, el poder d'entusiasmar l'immens auditori congregat a la sala que ja s'havia manifestat sorollosament a la resta del programa i que obligà Ricard Lamote de Grignon a presentar-se a l'estrada diverses vegades amb les seves ovacions nodrïdes i perllongades.

Un grandios esdeveniment constituï la nova actuació del gran violinista Fritz Kreisler a l'Associació de Música «Da Camera». El Palau, ata-

peit, gairebé si engolí la immensa generació congregada de cap a cap de la sala on es produí una atmosfera irrespirable.

Amb una nombrosa orquestra dirigida pel mestre Pau Casals, Kreisler interpretà el «Concert» en re, op. 61, de Beethoven, no precisament amb aquella perfecta interpretació que del gran violinista hom esperava. Tanmateix Kreisler no començà aquest

FRITZ KREISLER

concert en un d'aquells dies feliços en els quals la inspiració flueix espontània i el concertista, pel que semblava, es produïa en una situació divagant i poc clara. L'orquestra no aconseguí centrar aquesta audició beethoveniana si bé el públic aplaudí l'artista d'una manera extraordinària.

A la sepona part, acompanyat pel nostre excel·lent pianista Alexandre Vilalta, Kreisler, ja en possessió de tota la seva seguretat d'executant, interpretà mestriolament «Preludi i allegro», de Pugnani; «Cançó Lluis XIII i Pavana», de Couperin i «Tres capricis» de Paganini, totes elles transcrites pel propi Kreisler, ultra «La fille aux cheveux de lin», de Debussy i una «Piece en forma d'abanera», de Ravel, i fou precis afegir algunes obres al programa, entre elles, la «Jota» de Falla.

El gran violinista, altre cop acompanyat d'orquestra, executà, com a final d'aquesta audició, el «Concert» en mi major, núm. 2, de J. S. Bach, d'una manera formidable que alçà tempestes d'aplaudiments, les quals amenaçaren no acabar-se i es reproduïren en sortir Kreisler del Palau, gairebé fins al mateix passatge.

El públic sortí veritablement satisfet d'aquesta audició extraordinària de l'Associació de Música «Da Camera».

Carxí Oliveres

Registrarem, finalment, el concert

FINQUES

**COMPRA - VENDA
PRESTECES HIPOTECARIS
D. LLOR I BARBAT**

Diputació, 266, de 6 a 8

Tel. 24446 (entre P. de Gràcia i Claris)

S A R T S

A LA SALA PARES

la febre de la llum a ple sol amb les seves infinites coloracions. Aquell acadèmisme fred dels seus companys, modelant una espatlla o un braç el

rineus pels mestres impressionistes en féu aleshores els primers assaigs pels contorns de Barcelona, la Sagrada Família, fàbriques i hortes de Sant.

Nonell, Canals i altres, foren dels condeixebles revolucionaris que reaccionaren contra la pintura mansa i acadèmica.

D'aleshores ençà la pintura de Mir s'ha afermat fins a assolir la qualitat extraordinària d'avui que el fa no sols un valor català, sinó un positiu valor universal.

Avui estem en una època en què a casa nostra comptem amb un lot bastant nombros de bons artistes. Potser hi manquen els «genis», però ells sols són fills de l'atzar. No obstant l'innovisme i el marxandisme volen crear-ne de ficticis, ajudats

MUSICA DE CAMERA. — Anit passada, al Palau de la Música Catalana, tingué lloc el concert de Fritz Kleisler, amb acompanyament d'orquestra en la primera i tercera part, dirigida pel mestre Pau Casals; la segona, per violí i piano. Fritz Kleisler obtingué un gran èxit, sobretot en el concert de J. S. Bach en la tercera part.

El públic, més nombrós que mai; a la sala no hi cabia ni una persona més; tots els passadissos eren plens de persones dretes i les escales servien de seients. El públic, com en tots els concerts organitzats per Música de Camera, molt distingit; però donada la gran quantitat de persones, no ens és possible donar noms. Només cal dir que anit passada, tot Barcelona es trobava reunit el Palau de la Música Catalana.

~~CONCERTS DE QUARESMA. — Aquesta nit, al nostre gran teatre del Liceu, tindrà lloc el darrer Concert de Quaresma, el qual serà dirigit pel mestre Hans Knapppeisch, amb un programa molt selecte. Aquest i el fet d'ésser el darrer de la temporada, faran que el nostre gran teatre es vegi molt i elegantment concorregut.~~

L' instant

25/3/36

5447/5.11

Ahir a l'Associació de «Música da Camera»

FRITZ KLEISLER

Fritz Kleisler és un dels valors màxims amb què compta el món musical. Si l'extensió dels comentaris hagués de mesurar-se per la qualitat de l'esdeveniment que els motiva, avui hauriem d'omplir més quartilles que mai.

Tanmateix, aquest criteri no és pas massa pertinent. Al contrari; per una aparent paradoxa, més aviat diríeu que davant d'un concert com el que ahir, Fritz Kleisler, amb l'orquestra que dirigia el mestre Pau Casals, donà al Palau, no hi ha altre camí per al cronista que prodigar els elogis més ditarambics i cercar els perojatius més categòrics i... res més.

No cal dir que ens abstindrem d'un exercici semblant, que seria quasi d'ordre purament gramatical.

Què és Beethoven? ¿Què és Bach? Qui ens ho ha de dir, sinó els artistes de la talla de Fritz Kleisler! Únic, amb el seu violi de màgia. L'hem retrobat més jove

que mai. Agraïm a l'Associació de Música da Camera la brillant manifestació musical d'ahir.

Ja veieu com escrivim! Un paràgraf darrera l'altre, sense illació de cap mena. Però, què volem dir, doncs, que no soni a lloc comú! Altrament, no descobrim pas ara a Barcelona el gran artista que, per la nostra sort, ha vingut ací ja diverses vegades.

Que bell el concert de Beethoven! Vegeu: aquesta obra s'ha prodigat molt. A més, us sembla un xic llarga, o almenys, amb un desenvolupament innecessari en el primer temps. No obstant, ahir, en sentir-lo amb tota la càlida emoció i perfecció tècnica de Kleisler, l'obra excitava l'admiració més rendida. Restituïda a la seva bellesa més original i profunda, el "Concert" apareix així com del millor Beethoven.

Diguem el plaer que proporcionarà el fet de poder acabar amb Bach una vetllada de música. Plaer raríssim. La rutina, ací és tirànica. Cal començar amb els antics i acabar amb els moderns. Com sigui que, com més anem menys valem, moltes vegades els de darrera hora queden molt mal parats, en comparar-los amb l'expressió sobirana dels Bach i Mozart, obligats sempre a obrir la sessió.

Ahir, la darrera paraula fou concedida a Bach, al Bach més autèntic i més pur. Aquell Bach que és l'Alfa i l'Omega.

I quin Bach el que ens oferiren Fritz Kleisler i el mestre Pau Casals! L'audició, ahir, del "Concert" en mi, núm. 2, constituï una de les joies més intenses que ens ha brindat enguany la temporada musical. L'orquestra, sota la direcció del mestre Casals, ens donà el Bach més pur i més intelligent que hom pugui exigir.

La segona part estava integrada per una col·lecció d'obres menors, amb bastants del propi Kleisler. Emmarcades entre Beethoven i Bach, encara apareixia amb més intensitat llur categoria de "menors".

Ara que el violi de Kleisler té això. Màgicament, de qualsevol cosa en fa una pura emoció d'art.

Per això, tothom va assentir a aquesta segona part, que era també com un descans obligat entre les dues extraordinàries impressions de la nit, impressions que recordarem per molt de temps, fent-nos-en enyorar la pròxima tornada.

Que sigui ben aviat!

PENTÀGRAMA

UNA CONFERENCIA D'OTTO MAYER

A cada època de la història musical es fan sentir dues tendències ben distintes: una, de força conservadora, que tendeix a assegurar l'evolució continua de l'art musical i a salvaguardar els majors valors culturals creats per les generacions anteriors, i una altra d'essència avantguardista, que pretén anorrear les traves de la tradició per a impulsar la creació artística vers nous horitzons i noves expressions. La música contemporània mostra, amb evidència singular, la coexistència d'aquestes dues tendències divergents, seguint d'aquesta manera, amb lògica fatal, les lleis generals que s'observen actualment a tots els camps de l'esperit i de l'activitat de l'home.

Aquests són els conceptes que glossarà Otto Mayer, el conegut crític musical, en la conferència que amb el títol de «Tradicionalisme i avantguardisme en la música contemporània» donarà a l'Associació Comtal, Corts Catalanes, 633, demà

L' me tant 25.3.26

L'esdeveniment de demà al Palau

FRITZ KREISLER A "MUSICA DA CAMERA"

Data a assenyalar amb pedra blanca, la de demà, per a la Barcelona musical. Què passa? Només això: Toca Kreisler i dirigeix l'orquestra Pau Casals. No cal dir res més. Tothom sap que difícilment podria superar-se un anunci així. Kreisler, l'artista llegendari, secundat per Pau Casals, artista de la mateixa categoria. Si ara existís algú que hagués sentit Paganini o Liszt diria amb emoció: «Haguessiu sentit Liszt». Els qui assisteixin al concert de demà, podran dir: «Si haguessiu sentit Kreisler amb Pau Casals a l'orquestra!» Els benau-

Puresa de so, força i noblesa en l'estil; i, per damunt de tot, un especialíssim ritme personal, aviat qualificat de «ritme a la Kreisler», varen fer que, des de les seves primeres aparicions en públic, seduíss les multituds i el seu nom quedés consagrat amb les màximes honors.

Contar la seva vida d'artista, requeriria un volum, les pàgines del qual semblarien una llegenda meravellosa. Els magnats més poderosos, els artistes de més fama, les personalitats més eminents de tot arreu, es disputen la seva amistat i l'honor d'homenatjar-lo; ell, però, sempre ha estat un home senzill que ha viscut especialment pel seu art.

Kreisler és un recercador, un bibliòfil apassionat. En el curs dels seus viatges pel món, regira les biblioteques i cuida de donar a conèixer, juntament amb obres originals (com els seus sempre aplaudits «Tambori xinès», «Caprici vienès», diverses cadències pe rals concerts de Beethoven, Brahms, etc.), veritables meravelles musicals de segles enrera, i forma un repertori que havia de popularitzar-se ràpidament, encara que sigui Kreisler el creador inimitable d'aquestes obres.

Com pogué dir-se en vida de Paganini, Liszt, Ysaye, i altres figures llegendàries, Kreisler té ja ara, quan encara podem tenir la sort de sentir-lo, inscrit el seu nom als annals de la immortalitat.

L'Associació de Música da Camera, que és qui féu conèixer a Barcelona aquest genial artista, cal ésser felicitada av i novament per aquesta gran solennitat.

G. A. S

l' instant 28.3.36

Fritz Kreisler

rats mortals que podran dir això seran els socis de l'Associació de Música da Camera, per als quals, en exclusiva, es fa la festa. Festa grossa certament, com ben poques més puguin haver-hi.

Fritz Kreisler, el més cèlebre dels violinistes actuals, és fill de Viena. El seu pare era un dels metges més eminents d'aquella capital, i fervent devot de la música. Acudien a casa seva les més grans personalitats del món de la ciència i les arts. En aquest ambient d'intensa cultura, Fritz Kreisler començà a sentir la seva vocació per l'art musical.

El doctor Kreisler obligà el seu fill a seguir simultàniament els seus estudis científics i musicals. El jove estudiant va ingressar a la classe del professor Massart, del Conservatori de París, i obtingué, als dos anys de treball, la màxima recompensa.

No abandona, però, la carrera de metge, que cursa brillantment, i pren el doctorat a Viena, després del qual dubta llargament entre les dues carreres. Finalment, malgrat les resistències de la seva família, es decideix per la música, en la qual de seguida la seva personalitat apareix com un cas inaudit.

La vida de Fritz Kreisler

Autografía del gran violinista vienés 27. MAY 1936

Mi padre era un hombre maravilloso. Quería que satisficiera uno de sus anhelos dominantes. El mismo había querido ser violinista. Lejos de ello, fué médico. Nunca terminó de lamentarse de no haber sido lo que más anhelaba ser.

Pero su familia se oponía a su vocación, pues querían que tuviera una profesión seria. Sé que tenían al músico por una especie de vago, pues cuando contraje enlace con la que hoy es mi esposa, mi suegro, estadounidense, me miró desdénosamente. Sentía que se rebajaba el nivel social de la familia casando a una hija con un simple músico.

Sólo dentro del último cuarto de siglo los músicos han demostrado al mundo que tienen una posición en la vida digna de ser respetada.

LA VOCACION DEL PADRE

Yo soy el resultado del deseo insatisfecho de mi padre de ser violinista. A menudo me he preguntado cuantos de nosotros somos las resultantes de las ambiciones insatisfechas de los padres. Probablemente más de los que conocemos. Y también continuamente me he preguntado si estamos lo suficientemente agradecidos a nuestros padres por las cosas que ellos nos hicieron asequibles; por los sacrificios que hicieron por nosotros; por los sufrimientos que pasaron para darnos la educación que tenemos.

Es cierto que gozan viéndonos tener lo que ellos no tuvieron y dándonos las oportunidades de que carecieron. Sin embargo, es mi convencimiento de que jamás agradeceremos debidamente todo lo que han hecho por nosotros.

Nací en Viena el 2 de febrero de 1875, y mi más lejano recuerdo es el de haber escuchado lo que se llama música de cámara en mi casa. Acostumbraba mi padre a invitar cuatro o cinco músicos todos los sábados por la tarde. Puede que hayan sido el carnicero, el panadero, el farmacéutico y el comisionado policial, todos los cuales tocaban algún instrumento. En ese ambiente de música pasé mis primeros años. Dicen que a los cuatro años de edad hice un violín de una vieja caja de cigarros. Pero es muy cierto que supe leer música antes que palabras. Gracias a mi padre, conocí a los clásicos antes de cumplir los nueve años. A los siete concurría al Conservatorio Musical de Viena. Era demasiado joven para llenar los requisitos de admisión sobre la edad, mas fui aceptado por mi habilidad para tocar los clásicos. Comprendía que habían falsificado mi edad para que pudiera tener la oportunidad de estudiar con los grandes profesores del Conservatorio. A los pocos años terminaba con Viena y no podía quedarme allí, siendo enviado a París. Allí, a los doce años, gané mi primer premio en violín, con la medalla de oro y todos sus complementos.

En cierto modo, esto fué una desventura. A la edad de doce años había alcanzado los honores de Viena y de París, pero no estaba maduro mentalmente. No me había desarrollado. No estaba listo para la vida. No significaban mucho para mí todos esos honores; no tenía la suficiente madurez para comprenderlos.

PRIMER VIAJE A LOS ESTADOS UNIDOS

El primer viaje a los Estados Unidos, teniendo catorce años, constituyó para mí una gran aventura. Todavía tiemblo a su recuerdo. El dinero que gané durante ese viaje me permitió proseguir mis estudios. Mi padre había gastado todo lo que tenía, en la característica forma de los padres: exclusivamente en mi educación; estaba pobre, pues no siendo acaudalado, ese desembolso lo había arruinado. Era un magnífico médico, pero no podía presionar a sus pacientes para que le pagaran las deudas. Recuerdo perfectamente, mucho más tarde, haber oído

FRITZ KREISLER

este diálogo con mi madre: "Pero tus enfermos te deben mucho dinero". "Sí—replicó mi padre—, pero también son mis amigos y no me gusta incomodarlos reclamándoles el dinero que me deben".

La excursión a los Estados Unidos constituyó, pues, una lluvia de oro para nosotros. Regresé a París y continué mi educación general, bastante descuidada hasta entonces, pues me había concretado a la musical.

A los diecisiete años estaba listo para ingresar a la Universidad; lejos de hacerlo, regresé a Viena, a seguir con la música. Siempre había anhelado estudiar medicina, ciencia, historia y sabe Dios qué cosas más, pero descubrí que el hombre no puede abarcar tanto y me concentré a la música. Al cumplir los veinte años hice los dos años de servicio militar que exige de todos sus ciudadanos mi país, Austria.

Pero volvamos a mi primer cruce del Atlántico, en viaje a los Estados Unidos. Tardó tres semanas. Hoy sólo se emplean cinco días. Entonces Nueva York no había llegado más allá de la calle 48; hoy es una formidable urbe.

Mi esposa es la gran compañera y colaboradora. La conocí hace treinta y tres años. Viajaba en el "Príncipe Bismarck" de Nueva York hacia el Este. Penetré en la peluquería del barco y por el espejo vi una linda cabecita de cabello colorado, que compraba un sombrero. Le sonreí y ella respondió en la misma forma. Durante el viaje me enamoré perdidamente de ella. Un año más tarde nos casábamos en Nueva York. Dice mi esposa que no obstante haber vivido

con ella ya treinta y dos años, todas las mañanas le pregunto dónde están mis calcetines. Agrega que tengo la peor memoria del mundo y que si tuviera que encargarme del equipaje en un viaje, seguramente dejaría olvidado hasta lo más indispensable.

Soy lo que puede llamarse un místico. ¿Cómo no habría de serlo un verdadero músico? La música será siempre una materia de misticismo. Toda la forma de música está siempre ligada a alguna forma de pensamiento: los tambores de la selva, a los cantos de amor salvaje; los cantos gregorianos a la moderna jazz.

Cruzando el Atlántico en la mitad del invierno es ni más ni menos que mi vida. He tenido altos y bajos. He experimentado triunfos y fracasos. He conocido la guerra y la paz. He llegado a comprender que el buen éxito y el dinero no hacen la felicidad. Lo que la constituye es la oportunidad de hacer algo por los demás, de servir a otros. Y de amar a una mujer por toda la vida, confiado en su fidelidad, en su cariño, seguro de que sabe interpretarlo todo.

Concerts

Palau de la Música Catalana.
Fritz Kreisler. — Altra vegada ha tocat a Barcelona el ben conegut violinista Kreisler, gràcies, una vegada més, a l'Associació de Música «da Camera». Kreisler executà, al darrer concert de l'Associació esmentada, dues obres importants: Concert en re, op. 61, de Beethoven, i Concert en mi major, n.º 2, de Joan Sebastià Bach. I en executar les obres esmentades, Kreisler triomfà plenament, encisà els qui l'escoltaven.

Ningú no ignora que el concertista eminent, del qual parlem (i al costat, per exemple, del nostre Pau Casals), és avui un dels més populars arreu on es fa música. Es tracta, en veritat, d'un artista digne, exemplar. I en parlar de Kreisler, ja ni cal lloar la seva tècnica ni el seu estil. Ningú no ignora que és un tècnic formidable i un estilista expertíssim. Kreisler és, per damunt de tot, un artista conscient, vehement, personalíssim. I és un executant que, en interpretar les grans obres, no oblida mai les lleis eternes del bon gust. I el ritme, en les execucions del concertista que ens ocupa, és sempre bategant. I les execucions, les interpretacions de Kreisler apareixen sempre plenes de vida. En fi, Kreisler té encara una qualitat: la gràcia. I ningú no pot oblidar, per exemple, la seva interpretació del bellíssim «Larghetto» del Concert de Beethoven i el seu so pur, palpitant d'emoció, en tocar l'«Adagio» del Concert del vell Bach. Heus ací creacions de gran executant, de gran artista. Però Kreisler executà de manera mestriosa tots els moviments que constitueixen els dos admirables Concerts ja esmentats.

Kreisler tocà, així mateix, de manera admirable, les seves ja conegudes composicions: Preludi i Allegro, de Pugnani-Kreisler; Cançó Lluís XIII i Pavana, de Couperin-Kreisler; «Pièce en forme d'Havaneira», de Ravel; «La fille aux cheveux de lin», de Debussy; i «Tres capritxos» de Paganini-Kreisler.

En executar les seves obres i les de Ravel i de Debussy, Kreisler

lluï, com sempre, el seu estil subtilment sobri i la seva gràcia.

I en tocar les pàgines de Paganini, jugà destrament amb les dificultats.

Kreisler fou justament ovacionat.

En executar-se els Concerts de Beethoven i de Bach, el mestre Pau Casals dirigí l'orquestra, per tal de col·laborar amb el seu gloriós confrare i amic.

F. Ll.

Banda Municipal de Barcelona. —

Al darrer Concert Simfònic Popular, celebrat el matí del propassat diumenge, al Palau de Belles Arts, hi assistí una gentada imponent i obtingueren totes les obres que figuraven en el programa el més falaguer i esclatant dels èxits.

Val a dir que el programa d'aquest Concert oferia un extraordinari interès, ja que hi eren representades algunes de les figures més representatives de la Música Clàssica i Moderna.

De Mendelssohn foren interpretades, l'obertura de la «Gruta de Fingal» i el «Nocturn» i l'«Scherzo» d'«El somni d'una nit d'estiu». De Wagner, el Preludi i la Mort d'Isolda del «Tristany i Isolda». De Strauss, el poema Simfònic «Don Joan». «Les Danses fantàstiques», de Turina i el «Bolero», de Ravel, obra que té una especial atracció sobre el nostre públic fil·harmònic.

Dirigí tot aquest programa, de força i de prova per a tot director, el sots-director de l'«Orquestra Municipal d'Instruments de Vent», mestre Ricard Lamote de Grignon. Tots sabem que el fill de l'il·lustre director de la Banda Municipal, mestre Joan Lamote de Grignon, és un compositor remarkable, e ncadascuna de les seves actuacions veiem afirmar-se manifestar-se amb més força el seu admirable temperament artístic i els seus dots de músic verament excepcionals.

El mestre Ricard Lamote dirigí tot el concert amb un domini absolut del seu «métier» i amb un coneixement complet de les obres que interpretava. Ens agradà en totes elles per la seva concisa i molt precisa expressivitat, per la juste-

26. MAR. 1936
La Llen

Fritz Kreisler tocà ahir a la nostra ciutat

Una expectació vivíssima havia desvetllat aquest recital Kreisler entre els socis de Música «Da Camera». Així no fou d'estranyar que el Palau s'omplís ahir a la nit d'un públic devot i entusiasta del gran concertista, un públic que no es cansà d'aplaudir durant el transcurs de la vetllada.

L'interès d'aquesta audició fou a crescut en saber que dirigia l'orquestra el mestre Pau Casals, com així fou.

Kreisler començà el seu recital executant la part solista del concert en Re, op. 61, de Beethoven, per a violí i orquestra, i es mostrà l'interpret, fidel al gran pensament beethovenià; posà al descobert aquesta música magnífica i brillant, especialment el Rondó, que digué deliciosament.

Fugnani, Couperin, Ravel, Debussy i Paganini foren els autors que ompliren la segona part del programa, amb les quals obres Kreisler arribà a entusiasmar l'auditori.

Algunes d'aquestes peces estaven arranjades o transcrits per a ell mateix. D'aquestes sobresortiren els

«Tres capritxos», de Paganini, que digué amb una inestimable frisança, amb el mateix delit que devia guiar l'arquet del propi Paganini.

Com que el públic no es cansava d'aplaudir, donà, fora de programa, la «Jota» de Manuel de Falla.

Allà, però, on Kreisler ens agradà més i ens causà una major impressió fou en el Concert en «mi major» núm. 2, de J. S. Bach, per a violí i orquestra.

Tota l'enorme bellesa sonora, tota l'austera arquitectura musical d'aquesta obra fou sentida i feta sentir per aquest intèrpret, avui dia un dels millors del món.

En l'adagió, el seu art arribà al màxim d'expressió i ens mostrà antes les seves grans facultats interpretatives.

Com ja hem dit, al davant de l'orquestra hi havia l'il·lustre mestre Pau Casals, i això sol ja és una garantia per a suposar de la forma magnífica com anà l'orquestra.

En resum, fou una vetllada de la millor qualitat, de la qual hem de felicitar els intel·ligents directius de Música «Da Camera».

U.H.
27/3/36

Y C I N E S

La Música y los músicos

El violinista Kreisler con la «Orquesta Pau Casals» en la Asociación de Música «Da Cámara»

Dos nombres de máximo prestigio han sido unidos por la Asociación de Música «Da Cámara» en su último concierto: el del gran Pablo Casals al frente de su orquesta cada día más adentrada en la perfección y el del famoso violinista Fritz Kreisler. Y con estos dos nombres, correspondientes a dos realidades artísticas señeras, un programa en el que la primera parte estaba integrada por el «Concierto» de Beethoven para violín y orquesta, y la tercera por el «Concierto en mi menor» de Bach, quedando la parte central dedicada a obras violinísticas con acompañamiento de piano: Pugnani, Couperin, Ravel, Debussy y Paganini.

Kreisler apareció como siempre en plenitud de concepto musical y de expresión. Su técnica está tan resuelta, tan lograda en todos sus detalles que hace olvidar la materialidad del virtuosismo para dejar tan solo el puro goce de la música. Además su sentido rítmico, ese sentido rítmico que es en Kreisler algo tan personal como los rasgos de su rostro, trazó una vez más entre el violinista y el público ese puente de gracia que solo son capaces de tender los artistas excepcionales.

El «Concierto en re» de Beethoven, y la de verano, que nace donde la otra muere y se prolonga hasta el 15 de octubre, a Benito Cibrián.

En la compañía de Anita Adamuz figurarán, entre otros artistas notables, María Bassó, Ena Sedaño, Nica

ven y el de Bach en mi menor, hallaron en Kreisler un intérprete honrado, fervoroso y elocuente. Sobre todo el maravilloso «Adagio» del Concierto de Bach fué una de las realizaciones musicales más perfectas que hemos oído.

La Orquesta, bajo la dirección de Pablo Casals, valorizó el fondo instrumental de estos dos «Concertos» con una rica variedad de matices dando vida a la verdadera concertación entre el violín y su complemento orquestal que muchas veces, con otros directores no pasa de ser un discreto acompañamiento.

El público, entusiasmado ovacionó largamente a estos dos artistas insignes, y asimismo al violinista y a su acompañante pianístico después de la segunda parte en la que Kreisler dió rienda suelta a su gran temperamento y a su asombrosa técnica. Fuera de programa, entre los reiterados aplausos del público, interpretó la «Jota» de Falla.

Cusando el año 1934, vino a Barcelona el maestro Hans Knappertsbusch para dirigir en el Liceo algunas óperas de Wagner, la crítica y el público lo consideró como un director excepcional. Al final de aquella temporada y como homenaje a este maestro, se celebró un concierto sinfónico dirigido por él y la admiración de nuestros filarmónicos se convirtió en franco entusiasmo.

Ahora al reaparecer este director alemán al frente de la Orquesta del Liceo en el último de esta temporada de Cuaresma, aquel entusiasmo se ha renovado.

Knappertsbusch dirigió un programa confeccionado de cara al público, un programa asequible a la mayoría, constituido por la Obertura de «Oberon» de Weber, por el poema sinfónico de Ricardo Strauss: «Don Juan»; por la «Serenata Nocturna» de Mozart, y por cuatro fragmentos de sendas óperas de Wagner: la obertura de «Tannhäuser», el preludio y muerte de Isolda de «Tristán» y los preludios de «Parsifal» y de «Los maestros cantores».

La Orquesta del Liceo, bajo la batuta clara, precisa y fuertemente expresiva de este director, interpretó con admirable exactitud, con ágil matización y bella sonoridad las mencionadas obras, especialmente la de Mozart y las de Wagner, haciendo que se desbordasen en su honor y en el del maestro Knappertsbusch los más entusiasta aplausos del público notoriamente más numeroso que en los anteriores festivales.

LUIS GONGORA.

ERNESTO VILCHES

El gran actor, verdadero «as» de la caracterización, famoso

intérprete de los...

LA MUSICA

El maravilloso Kreisler en la «Música da Camera», apareciendo frente a la orquesta Pablo Casals

Estamos vacunados contra el veneno sensual que, a lo peor, surge por esas salas de conciertos. Hemos digerido más de dos generaciones de interpretadores. Recordamos que siendo muy jóvenes habíamos visto al público dejarse arrastrar por el histrionismo de Sarasate. Aquello, del todo alejado del arte, era la habilidad parlachina meridional. El tiempo nos ha demostrado que en arte y, por tanto, en la música, hay que permanecer puro.

Como todos los poseídos de ideas fijas y de pasiones intelectuales, nos sentimos casi siempre bañados en un pesimismo profundo. Ya sabemos que es más fácil destruir que cambiar, pero cuando se llega a la seguridad de hallarnos ante un valor indiscutible como lo es Kreisler, la fe no se halla al abrigo de la desilusión, puesto que cobramos la confianza que nos falta por mediación de un artista que posee el sentimiento de la plenitud.

Por tercera vez se manifiesta Kreisler en Barcelona. Reaparece gracias a la Directiva de la «Associació de Música da Camera». Va ya el elogio entusiástico a la benemérita entidad y más porque junto a Kreisler, frente a la orquesta, figuró nuestro valor máximo interpretativo: Pablo Casals. Así fué que en la «Camera» lográramos oír en un estado de equilibrio perfecto el «Concierto», de Beethoven, y el «en mi mayor número 2», de Bach. Imponderablemente interpretados.

Oyendo al mágico violín de Kreisler y a Pablo Casals con su Orquesta, recordábamos a Ronsard: «Aquel que al oír los dulces acordes de los instrumentos o la dulzura de la voz natura, no se regocija, no se conmueve y no se extremece de pies a cabeza, como si se viese suavemente transportado y, en cierta manera, fuera de sí, es señal que tiene el alma torcida, viciosa y depravada y de que hay que guardarse de él, como del que ha nacido con mala estrella...»

El modo de interpretar Kreisler a Bach y Beethoven, nos convence en absoluto. Kreisler, como Pablo Casals, han visto el fondo de la música muy claramente. Señal de que tienen muchísimo talento: cualidad

que en la mayoría de los intérpretes como en los cómicos, por lo común, no da fe de vida. Porque la verdad, ¿cómo van a interpretar excelentemente a Bach y Beethoven, Fñanez y Menganez, con los que es del todo imposible sostener corto diálogo, en el que la lógica, ya no la cultura, responda como es debido?

No es que pretendamos hacer un estudio de Kreisler, ya que no hacemos más que apuntar lo que nos parece necesario para esta reseña. El que quiera ser justo y ver claro tiene que distinguir tres cualidades, que forman el valor Kreisler. Primera: el temperamento. Segunda: una gran expresividad. Tercera: la absoluta posesión del ritmo. Reunidas las tres cualidades, dan por resultado a Kreisler como las mismas, dieron, el valor Pablo Casals.

En el centro del programa, Kreisler acompañado al piano, se pasó al gran público. Refiérome a sus popularizados arreglos, de los que yo abomino. Aunque no debo escamotearle al que ahora aparecía como «virtuoso», los «Tres caprichos», de Paganini, que tocó de manera fabulosa. Pero el «adagio» del «Concierto», de Bach, constituyó el momento enloquecedor de esta admirable sesión de «Música da Camera», a cuya Directiva agradezco las intensas sensaciones de esta noche, para todos memorables.

RAFAEL MORAGAS

CONCIERTO DE LA «ASSOCIACIO DE MUSICA ANTIGA»

En el concierto que esta entidad celebrará mañana, dedicado a Rameau, tomarán parte María Amat, soprano; Juan Gibert Camina, clavecinista; Fernando Guerin y José Doncel, violinistas; el violoncelista Santos Sagrera, y el flautista Narciso Carbonell.

En el programa figuran, en la primera parte, dos de los Conciertos reales, el primero y el tercero, para clavicémbalo, flauta y violoncelo. Figura en la segunda parte una cantata, «Le berger fidèle», para voz de soprano, violines, violoncelo, y clavicémbalo.